

Acsai Roland

Az Alkaioszi-strófák ciklusból

A pacsirta látta

Ma nyolcvan és négy éve van itt velünk
apám. Hasonlatokra hasonlatot
ki hozna? Mondjuk erre. Mintha
élete éveiből lehetne

hasonlatot csinálni, ha már azok.
Most július van. Elrepülő madár.
Ilyen napon születhetett meg,
mint ez is itt. A pacsirta látta.

Köröző madárraj

Cseresznye érni kezd, a fa lombja zöld.
Belőle ennének seregélyeink.
Gyerek vagyok még. Érdekelni
ornitológia érdekel csak.

De állatorvos mégse leszek, nem én,
s állatkereskedést se nyitok, de ezt
nem tudhatom még ott. A régi
fák magasán köröző madárraj.

ACSAI ROLAND (1975) író, költő, műfordító, drámaíró. Legutóbbi kötete: *Mi dalol a madárban* (Parnasszus, 2021).

Amelyik megismer

Az óriás hóemberek álltak ott
a kerti fák alatt, az ereszre jég-
csapok tapadtak, nőni kezdtek:
mint az idő, ama végtelenben.

Húzott a szánon régen apám, futott
velem tovább: a végtelenében állt.
Hová futottak éveink el?
Hol van az év, amelyik megismer?

Egy alvó madárra

A szárnya és a tolla alá fejét
bedugja, mintha este lehetne. Két
szemét becsukja, és a teste
mozdul, ahogy levegőt vesz. Élő

levél, belülről fúja a szél, meging.
Kalitka rácsa: térbe terelve tér.
Az ő meg én: az én se, ő se.
Végese ébred a végtelenre.

Idejét odázza

A szürke és fehér lege fellegét
borítja ránk az ég, nyara telne még.
Kiülni majd teraszra újra,
míg a szemembe a fények újra...

Teraszra újra, fényei újra, most
kiülni újra. Régije új: az év,
az éveink. A gerle hangja
vissza, ha tér, idejét odázza.